

О С О Б Е Н О   М Н Е Н И Е

от съдията Цанко Хаджистойчев по к. д. № 21/93 г.

Не считам за правилно определението от 24 февруари 1993 г., с което е отклонено искането относно решението на Народното събрание от 17 септември 1993 г. /ДВ, бр.84 от 1.X.1993 г./.

Съображенията за това са следните:

1. Вместо да прекратява производството с определение като недопустимо, Конституционният съд трябваше да постанови решение по съществуващото на това дело. За да не постъпи така мотивите са, че са отправени две различни искания, от две самостоятелни групи народни представители - всяка една под изискуемия минимум за една пета от всички народни представители. Прието е, че едното искане е предявено от 46 народни представители по чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията, а другото - от 6 народни представители по чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията. Генералният и решаващ извод е, че не е налице оправомощен субект, който съгласно чл.150, ал.1 от Конституцията би могъл да сезира Конституционния съд. Няма валидно сезиране от страна поне на една пета от народните представители.

Това според мен не е така.

2. Тезата на съда за "две искания" е неприемлива. Както от формата, така и от съдържанието на документа, който е отправен до Конституционния съд и въз основа на който е образувано конституционното дело, не може да се заключи, че

са предявени от две самостоятелни групи народни представители две различни искания. Искания от две групи няма, защото след подписалите 48 народни представители следват подписите на шестимата народни представители, подписали "особено мнение". Последното всъщност не изразява различие от искането на "първата група".

Народните представители, считани от определението за "първа група", твърдят, че решението на Народното събрание /ДВ, бр. 84/93 г./ е в противоречие на чл.13, ал.1 и 2 и чл.37, ал.1 от Конституцията и искат от Конституционния съд на основание чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията да установи неговата противоконституционност. Твърди се обаче и друго. В искането се изтъква също, че актът на Народното събрание не съответства на чл.18 и чл.27 от Международния пакт за граждански и политически права, който е ратифициран от нашата страна. Макар да са изложени достатъчни съображения, които насочват към чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията, Конституционният съд без основание игнорирва това искане.

Считаните от определението на съда за "втора група" народни представители, подписали "особеното мнение", искат от Конституционния съд, цитирам: "да се произнесе за съответствието на решението на Народното събрание, ДВ бр.84/93 г., с международния пакт за гражданските и политическите права и Конституцията на Република България". Очевидно искането не е само по чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията, както гласи определението на Конституционния съд. То е и по чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията, както е

и искането на "първата група" народни представители. И тук според мен съдът греши.

3. Изложеното дава основание да се заключи, че няма две различни искания, отправени от две самостоятелни групи народни представители. Има едно искане, от една група народни представители, с претенции по чл.149, ал.1, т.2 и т.4 от Конституцията. Няма да бъде излишно да се отбележи, че и Конституционният съд така е схващал искането по време на предявяването му и в течение на процеса до постановяване на определението за прекратяване на производството. Иначе щяха да бъдат образувани две конституционни дела.

Ето защо, отказът на съда да разгледа искането по същество е неправилен и затова подписах определението с особено мнение.

Конституционен съдия:

/Шанко Хаджистойчев/